

MVDR. Juraj Hanulay

V loňském roce zcela tiše oslavil Dr. Juraj Hanulay soukromé jubileum, a to 30 let v sedle a letos přesně 20. zří, tentokrát hlučněji, své první významné životní jubileum. Neúnavný jezdec, bez kterého si nedovedeme představit žádnou Velkou cenu nebo mistrovství, má tedy padesátku na krku. Na jeho výkonech na kolbišti to ale nic nemění.

Vzpomínám na jeden z Jurových prvních startů v Praze na Trojském ostrově, je tomu jistě více než dvacet let, kdy se jeho výborný skokan Bur stal miláčkem diváků. V Kosičích, kde byla po studiu v Brně jeho prvá „štace“, to nebyl jen Bur, ale i Star of Hannover, Furioso XIV a dnes již legendární bělka Tosca. Dalším místem jeho působení byly Motěšice. Zde nejen že připravil další řadu koní, ale dle jeho vzoru začali ke svému prospěchu jezdit i motěšičtí jezdci. A konečně Bratislava. Kdo vyčíslí úspěchy třiceti let, z nichž téměř dvacet v reprezentaci! Jsem rád, že jsem byl svědkem dvou Hanulayových prvních velkých úspěchů, a to vítězství v hlavních soutěžích tehdejších CHIO v Olštýně v r. 1963 a o rok později v Lipsku, poprvé s Toscou a podruhé s Lunou. To byly slavné dny nejen Dr. Hanulaye, ale celého československého ježdění. Jezdecké umění, hluboké znalosti, veterinární i společenské šarm, to jsou příčiny Hanulayovy popularity nejen doma, ale téměř v celé Evropě. Cáchy, Weiden, Kodaň, Vichy, Videň, Lipsko, Olštýn, Trinitwilshagen, celá řada kolbišť v Maďarsku a další, to jsou místa, kde mnohokrát a téměř vždy úspěšně startoval.

Dr. Hanulay není a nebyl vždy jen závodníkem, ale je a byl i obětavým funkcionářem. Několik ročníků pěkných a svého času významných závodů v rámci Hudebního léta v Trenčanských Teplicích bylo jeho dílem. Ke vši té mnohostranné činnosti je třeba dobrého zázemí. To mu vždy poskytovala jeho žena Kristýna a později i jeho děti Jura a Yveta. Dosáhl titulu mistr sportu, zasloužilý mistr sportu, veřejně uznání za práci v tělovýchově i bronzový odznak FEI.

K „padesátce“ přejí jménem naší jezdecké veřejnosti, redakční rady i redakce našeho časopisu Dr. Juraji Hanulayovi, jednomu z neúspěšnějších jezdců celé naší jezdecké historie, vše dobré a ještě mnoho úspěchů v životě i sedle.
Přemysl Neumann

Padesátník

Borise známe všichni. Ti nejdříve narození jej pamatují jako mladička, který se přišel učit jezdit na koni do JO Sokol Brno I., Jan Svoboda, který jej lonžoval a štkpt. Viwegh, který mu předával první konkurové zkušenosti. Pamatují ho i o něco později narození, kteří sledovali v roce 1948 na Sletových jezdeckých závodech v Praze víceboj, v jehož terénní jízdě Boris exceloval, i ti, kteří se o dva roky později zúčastnili 2. mistrovství republiky na Trojském ostrově a v rolích diváků obdivovali sokolika v červené košili, který se v „T“ drezúře směle zamíchal do společnosti zkušených důstojníků (a skončil na 7. místě). Na Borise Rotkovského vzpomínají jistě i učitelé Vysoké školy v Brně, kde v roce 1958 promoval a také desítky zaměstnanců z Albertovce, Tlumačova i Napajedel, s kterými zde v průběhu let spolupracoval.

Jeho soupeři z Pardubic v roce 1958, Raisner, David, Hružik a j. si připomenou svého přemožitele Rotkovského, jehož vysoká postava elegantně „složená“ na maličkém Cukroví projela vítězně cílem mistrovské military. Čtenáři někdejšího časopisu Jezdeckví—střelba—šerm se upamatují na Borise Rotkovského jako jednoho z duelantů v „souboji kreslířů“ a na jeho vtipné kresby parodující jezdeckou hantýrku, právě tak jako na autora mnoha metodických článků a odborných úvah v našem časopise.

Ale to už jsme v současnosti, v níž známe Borise opravdu všichni. Od pamětníků starých jezdeckých dob až po začínající dorostence. Každý se s ním musí na své cestě jezdeckým sportem setkat. Ať už jako s rozhodčím, trenérem, stavitelem parkúru, technickým delegátem, autorem brožur, lektorem na různých kursech, funkcionářem, či jen pouhým společníkem. A ve všech těchto profesích můžeme potkat Ing. Rotkovského na nejvyšší, mnohdy na mezinárodní úrovni.

Zdálo by se, že tento mladík, proslavený svým všestranným jezdeckým vzděláním, právě tak jako bystrým perem a pohotovým jazykem, nemá při své bohaté činnosti čas stárnout. Ale potkáte-li Ing. Rotkovského nyní, všimnete si, že jeho vysoká, stále téměř štíhlá postava začala být maličko, jen nepatrně nahrbená. Způsobil to pátý křížek, který se mu 12. zří letošního roku nenápadně usadil na hřbetě.

Zdeněk Vilimovský

Ing. Boris Rotkovský